

De Nieuwe Wildernis

Natuurbehoudsverenigingen en media hebben zich de laatste maanden flink ingespannen om me bioscoopwaarts te doen bewegen, teneinde daar "De Nieuwe Wildernis" te ondergaan. Waarschijnlijk ben ik wat tegendraads, want als ze zoveel reclame maken voor iets word ik al wat achterdochtig. Waarschijnlijk ten onrechte, het zal allemaal wel prachtig gemaakt zijn, daar twijfel ik niet aan, met mooie beelden van galopperende koniks en aabare vossenjongen wier moeder haar beste pootje moet voorzetten om ze de winter door te krijgen. Ik kan nog altijd gaan kijken als de run op de kassa's wat geluwd is. Geen kwaad woord over de maker van de film. Je krijgt nu eenmaal geen grote drommen volk naar die rolprent als er niet wat samenhangende actie en genoeg emotie in zit, leven en doodgaan, eten en gegeten worden. Met alleen maar landschappen en planten gaat dat hoe-ge-naamd niet lukken.

En laat dat nu precies datgene zijn wat in de Oostvaardersplassen, waar het allemaal gedraaid is, ontbreekt: planten. Als plantenliefhebber heb ik het dan natuurlijk over interessante planten en niet over *Poa trivialis*. Ik ben zelf zo'n 15 jaar geleden ook wel eens in de Oostvaardersplassen geweest en begreep toen niet goed waar al die heisa voor was. Een supergrote oerholandse intensieve wei met koeien en

Johan Heirman

paarden vond ik het. En dan al die grote woorden over *processen*. Eten en gegeten worden. Toegegeven, het gebied was toen nog maar 25 jaar oud en geen veertig zoals nu...

Van die grote graslandgebieden zoals de Serengeti of de Namib, waar het gebied van de film wel eens mee vergeleken wordt in recensies en promotieteksten, van

die gebieden hadden we er geen in Europa voor de mens er zijn stempel op ging drukken en het omvormde tot zijn lievelingsbiotoop: de steppe. Voordien was het hier allemaal bos. Bos is bij ons de echte natuur. Maar omdat de meeste natuur(tuin)liefhebbers ook mensen zijn hebben ze die voorouderlijke voorkeur voor een steppeland-schap geërfd. Angst voor het diepe woud zit ons in de genen. Niet voor niets komt straks weer de week van het bos er aan. Als er een week aan gewijd moet worden is het meestal een teken dat het niet al te hoog op de maatschappelijke agenda staat.

Bij natuurbeschermers heeft de lichte weerzin tegenover bos, die ze vaak tentoonspreiden, misschien ook te maken met de onverdroten ijver waarmee plankenkwekers nog niet zo lang geleden soortenrijke heiden en graslanden plachten om te zetten in 'bossen' (in werkelijkheid ruige plantages), ten verdriete van de fyto-sociologen en tot wanhoop van de lepidopterenliefhebbers en vogelaars. Maar bij tuinliefhebbers, zelfs van natuurrijke tuinen, staat wel vast dat een ancestrale huiver voor het vijandige bos in het spel is. Tuinen met veel bosschage en ruigte worden stevast 'verwilderd' genoemd' hoe fraai uitgebalanceerd de ondergroei ook moge zijn. Jammer! Mocht iedereen zo'n tuin aanleggen, dan klonk nachtegalezang overal te lande.